

ROMÂNIA

**CURTEA DE APEL BACĂU
SECȚIA I CIVILĂ**

Dosar nr. 2899/110/2015*

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 09 Noiembrie 2016

Completul compus din:

PREȘEDINTE (...)

Judecător (...)

Grefier (...)

Pe rol fiind soluționarea apelului civil apelul promovat de reclamantul (...) în numele și pentru membrii de sindicat (...) împotriva sentinței civile nr. (...) pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul nr. (...).

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă pentru intimatul-pârât avocat (...), lipsind celelalte părți.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, după care;

Curtea constată că, la termenul anterior s-a pus în discuție suspendarea cauzei și sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea unei chestiuni de drept solicitată de apelanții-reclamanți prin reprezentant.

Apărătorul intimatului-pârât, motivat de faptul că nu mai are de formulat cereri noi, solicită judecarea cauzei.

Nemaifiind probe de administrat, cereri de formulat și/sau excepții de invocat, Curtea constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul atât pe suspendare, cât și sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție București pentru dezlegarea problemei de drept solicitată de apelanții-reclamanți.

Avocat (...) arată că, din punctul său de vedere, al admisibilității, este admisibilă o astfel de cerere și din verificarea efectuată la Înalta Curte de Casație și Justiție, această instanță nu a fost investită cu această problemă de drept. Cu privire la fondul acestei probleme, în baza art.519 Cod procedură civilă, instituie doar o posibilitate pentru acest complet de a sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție, numai, dacă, este nevoie pentru dezlegarea unei chestiuni de drept. Acest complet nu are nevoie de lămurire, întrucât problema dispusă spre dezbateră este foarte simplă față de cele invocate de apelanții-reclamanți, fiind vorba de art.1 al.2 din OUG 8/2009 însă, apreciază că, relevant este nu al. 2, ci, al.3 din respectiva ordonanță care arată foarte clar că, sumele reprezentând tichetele de vacanță vor fi acordate doar în limita în care acestea sunt prevăzute în bugetul de stat cu această destinație. Aceasta de fapt este și fondul acțiunii formulată de reclamanții - apelanți. Față de apărările noastre respectiv, dispozițiile Legii nr.283/2011, OUG nr. 84/2012, OUG nr. 29/2013, în articolele pe care le-a menționat în întâmpinarea depusă la apel, arată foarte clar că nu se prevăd sume în buget cu această destinație. Nu înțelege ce să lămurească Înalta Curte, un act normativ de principiu că acest drept există, dar pentru anii 2012, 2013 și 2014 aceste sume pentru tichete de vacanță nu pot fi prevăzute în buget. Apreciază că, dispozițiile legale sunt foarte clare și reiterează concluzia de a nu se sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție, problema de drept nefiind atât de complicată și solicită respingerea și a cererii de suspendare și sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

CURTEA

- deliberând -

Asupra cauzei pendinte, instanța reține următoarele:

I. Situația de fapt și obiectul cererii de chemare în judecată

„Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Bacău la data de (...) sub nr. (...), (...) în numele membrilor de sindicat (...) a solicitat pronunțarea unei hotărâri în contradictoriu cu pârâta (...) prin care să fie obligat să acorde fiecăruia dintre reclamanți o despăgubire echivalentă cu contravaloarea tichetelor/voucherelor de vacanță aferente perioadei 2012-2014 în sumă de 6 salarii de bază minime brute pe țară garantate în plată/an, în cuantumul prevăzut pentru fiecare an dedus judecării, astfel cum a fost stabilit prin actele normative speciale, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii s-a arătat că reclamanții sunt angajați contractuali, pârâta fiind ordonator de credite.

Dreptul lor la tichetele de vacanță a fost recunoscut prin art.1 din OUG 8/2009, potrivit căruia *Instituțiile publice definite conform Legii 500/2002 privind finanțele publice cu modificările și completările ulterioare și instituțiile publice locale definite conform legii 273/2006 (...) acordă, în condițiile legii, tichete de vacanță.*

Dispozițiile mai sus enunțate creează în sarcina instituției pârâte obligația acordării acestor drepturi, creându-se o diferență clară între angajatorii din sectorul privat care „pot acorda” aceste vouchere și instituțiile din sectorul bugetar și celelalte categorii de instituții, limitativ prevăzute de art.1 al.2 din OUG 8/2009 care au obligația de a acorda aceste drepturi.

Nici un act normativ nu a abrogat sau amânat aplicarea OUG 8/2009.

Pârâta nu se poate apăra invocând lipsa alocării fondurilor necesare plății acestor drepturi deoarece are obligația de a efectua demersurile necesare.

În drept, au fost invocate prevederile art.1 al.2 din OUG 8/2009 aprobată cu modificări prin Legea 94/2014, art.40 al.2 lit.c, art.253 și 266 din Codul muncii.

Pârâta a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată. Se arată că potrivit art.6 din OUG 8/2009 *pentru unitățile din domeniul bugetar, voucherele de vacanță se acordă în limita sumelor prevăzute distinct cu această destinație în bugetele de venituri și cheltuieli aprobate, potrivit legii fiecărui ordonator de credite iar în art.11 abrogat în prezent prin HG 614/28.07.2015 angajatorii vor face anual o evaluare a solicitărilor de tichete de vacanță.*

Reclamanții nu au făcut nicio solicitare în perioada 2012-2014 privind plata tichetelor de vacanță.

Reclamanții au formulat răspuns la întâmpinare prin care au reiterat susținerile din acțiune.

Prin încheierea din 04.11.2015 s-a dispus declinarea cauzei în favoarea Secției I civilă a Tribunalului Bacău.

Prin adresa nr.7485/08.12.2015 înaintată la dosar de către pârâtă s-a făcut dovada calității reclamanților de salariați ai pârâtei.

Din actele și lucrările dosarului instanța reține următoarele:

Reclamanții sunt angajați cu contract de muncă ai pârâtei conform adresei nr.7485/08.12.2015 înaintată la dosar de către pârâtă.

Este adevărat că prin art. 1 al. 2 din OUG nr. 8/2008 s-a prevăzut, pentru perioada 2012 – 2014, dreptul personalului încadrat în instituțiile din sectorul bugetar definite conform Legii nr. 500/2002 și Legii nr. 273/2006, indiferent de sistemul de finanțare și subordonare de a primi, în condițiile legii, tichete de vacanță.

Prin al. 3 al aceluiași articol s-a prevăzut că tichetele de vacanță se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugete locale, pentru unitățile din domeniul bugetar, și în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat, potrivit legii, pentru celelalte categorii de angajatori.

Potrivit art. 15 al. 2 al art. II din OUG nr. 80/2010 aprobată cu modificări prin Legea nr. 283/2011, în bugetele pe anul 2012 ale instituțiilor publice centrale și locale, astfel cum sunt definite prin Legea nr. 500/2002 și prin Legea nr. 273/2006, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, nu se prevăd sume pentru acordarea de tichete-cadou și tichete de vacanță personalului din cadrul acestora.

Conform art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 prevederile art. 15 al art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 se aplică în mod corespunzător și în anul 2013.

De asemenea, în art. 9 al. 2 din OUG nr. 103/2013 (2) s-a prevăzut că în anul 2014, autoritățile și instituțiile publice, indiferent de modul de finanțare, nu vor acorda premii și prime de vacanță.

Având în vedere opțiunea legiuitorului de a nu acordat tichetele/voucherele de vacanță prevăzute în art. 1 al. 2 din OUG nr. 8/2008 în anii 2012 – 2014, precum și faptul că, astfel cum s-a statuat în mod constant de către Curtea Constituțională, statul are deplină legitimitate de a acorda sporuri, suplimente, premii, adaosuri la salariul de bază personalului plătit din fonduri publice în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează (de ex. decizia nr. 1655/2010, decizia nr. 1658/2010), instanța apreciază că acțiunea formulată de reclamanți este neîntemeiată”.

Prin sentința civilă nr.57/2016 pronunțată în dosar anterior referit, Tribunalul Bacău a respins ca nefondată acțiunea.

În argumentarea hotărârii, Tribunalul a invocat, în esență, faptul că, prin art.1 alin.2 din OUG nr.8/2008 s-a prevăzut, pentru perioada 2012-2014, data personalului încadrat în instituțiile din sectorul bugetar diferite conform Legii nr.500/2002 și Legea nr.273/2006, indiferent de modul de finanțare și subordonare de a primi, în condițiile legii, tichete de vacanță.

A mai arătat instanța de fond faptul că, prin alin.3 al aceluiași text normativ, s-a prevăzut că tichetele de vacanță se acordă, în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat, sau după caz, în bugetele locale, pentru unitățile din domeniul bugetar și în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli, aprobat, potrivit Legii, pentru celelalte categorii de angajatori.

A mai argumentat instanța de fond faptul că, prin acte normative ulterioare, în speță, art.15 alin.2 al art.II din OUG nr.80/2010, aprobat cu modificări prin Legea nr.283/2011, în bugetele pe anul 2012 ale instituțiilor publice centrale și locale astfel cum au fost definite prin Legea nr.500/2002, Legea nr.273/2006, indiferent de modul de finanțare și de subordonare, nu se prevăd sume pentru acordarea de tichete cadou și tichete de vacanță personalului acestora, prevederile fiind reiterate (pentru anul 2013), prin art.9 din OUG nr.84/2012 (care fac trimitere la dispozițiile art.15 al art.II din OUG nr.80/2010), respectiv, pentru anul 2014 prin art.9 al.2 din OUG nr.103/2013 (2), conform căroră, pentru acest an, nu se acordă salarii și prime de vacanță.

S-a arătat în motivarea hotărârii Tribunalului, că acțiunea este neîntemeiată având în vedere opțiunea legiuitorului de a nu acorda tichete/voucherele de vacanță, pentru perioada 2012-2014, precum și jurisprudența Curții Constituționale potrivit căreia statul are deplină legitimitate în a acorda suplimente, sporuri, premii, adaosuri la salariul de bază pentru personalul plătit din fondurile publice în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează (deciziile nr.1655/2010, nr.1658/2010).

Împotriva hotărârii a formulat apel reclamantul, criticând, în esență, faptul că, prin hotărârea dată, s-a ignorat finalitatea dispozițiilor OUG nr.8/2009, transformând, un drept instituit prin norme legale invocate în susținerea acțiunii, într-un drept iluzoriu.

Prin cererea depusă în apel, reclamantul a solicitat suspendarea cauzei, în temeiul art.519, art.520 Noul Cod de procedură civilă și sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție – completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, respectiv, dezlegarea modului de interpretare a art.1, alin.2 din OUG nr.8/2009, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la acordarea de tichete de vacanță, raportat la dispozițiile art.15 alin.2 din OUG nr.80/2010, modificat prin Legea nr.283/2011, respectiv OUG nr.84/2012, raportat la art.5 alin.2 din OG nr.29/2013, conform căreia, în bugetele de stat pe anii 2012, 2013, 2014 ale instituțiilor centrale și locale nu se prevăd sume pentru acordarea tichetelor/voucherele de vacanță personalului din cadrul acestora, respectiv să se stabilească dacă pentru anii anterior referiți dreptul este efectiv înlăturat sau este la nivelul fiecărui an în parte prin nealocarea sumelor necesare acordării efective.

II. Curtea apreciază admisibilitatea sesizării, conform dispozițiilor art.519 Noul Cod de procedură civilă, pentru următoarele considerente:

- de lămurirea modului de interpretare a aplicării art.1 alin.2 din OUG nr.8/2009, raportat la dispozițiile art.15 alin.2 din OUG nr.80/2010, reiterate ulterior și pentru anul 2013 (prin art.9 din OUG nr.84/2012), pentru anul 2014 (prin art.9 alin.2 din OUG nr.103/2013, respectiv, raportat la art.5 alin.2 din OUG nr.29/2013, depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât este supusă examinării problema suspendării sau a înlăturării efective a dreptului la tichete/vouchere de vacanță pe perioada revendicată (2012, 2013, 2014);

- problema de drept este nouă, Înalta Curte de Casație și Justiție nestatuând asupra problemei de drept generate de interpretarea textelor normative anterior referite, nici prin sesizări anterior formulate în temeiul art.519, art.520 Noul Cod de procedură civilă, nici prin promovarea unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

3) Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept.

În cererea de sesizare depusă în apel, apelantul-reclamant a opinat în sensul că, dispozițiile art.1 alin.2 din OUG nr.8/2009 creează în sarcina instituțiilor publice obligația de a acorda tichete/vouchere de vacanță, textul normativ fiind clar și neechivoc, nelăsând loc unei interpretări contrare.

În contextul arătat, a opinat apelantul, Sindicatul reprezentativ prin OUG 80/2013 (art.15) prin OUG nr.84/2012 (art.15 alin.2), OG nr.29/2013 (art.5 alin.2), din modul de formulare a acestora, legiuitorul a avut în intenție, doar suspendarea dreptului la tichetele/voucherele de vacanță la nivelul

fiecărui an în parte, prin nealocarea, în bugetele centrale și locale, a instituțiilor publice, a sumelor necesare și nicidecum, înlăturarea totală a acestui drept.

În argumentarea acestui punct de vedere, apelantul-reclamant a invocat și Legea nr.94/2014, lege de aprobare a OUG nr.8/2009.

Intimatul, prin apărător, a apreciat în sensul că dispozițiile normative sunt clare, nesuscitând divergențe pentru anii 2012, 2013, 2014, prevăzându-se, expres nealocarea în bugetele aferente unităților bugetare centrale și locale a sumelor destinate acoperirii c/val.tichetelor/vouchere de vacanță, astfel că există un impediment legal în acordarea acestui drept.

IV. Punctul de vedere al completului de judecată:

Dispozițiile normative a căror interpretare s-a solicitat pe calea prezentei sesizări sunt:

- art.1 alin.2 din OUG nr.8/2009, modificată și completată, instituțiile din sectorul bugetar, definite conform Legii nr.500/2001 privind fondurile publice, cu modificările ulterioare și Legii nr.273/2006 prin finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare sau suspendare, acordă, în condițiile legii, tichete de vacanță;

- dispozițiile art.15 alin.2 al art.II din OUG nr.80/2010, aprobată, cu modificări prin Legea nr.283/2011, menționează că, în anul 2012, instituțiile și autoritățile publice centrale și locale, astfel cum sunt definite prin Legea nr.500/2002, cu modificările și completările ulterioare și prin Legea nr.273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările ulterioare (cu excepția instituțiilor care se finanțează din venituri proprii), nu acordă tichete de masă personalului din cadrul acestora;

- dispozițiile art.9 din OUG nr. 84/2012, menționează, printre altele, că prevederile art.15 al art.II din OUG nr.80/2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.283/2011 se aplică, în mod corespunzător și în anul 2013;

- dispozițiile art.9 alin.2 din OUG nr.103/2013 menționează că, în anul 2014 autoritățile și instituțiile publice, indiferent de modul de finanțare, nu vor acorda premii și prime de vacanță;

- dispozițiile art.5 alin.2 din O.G.nr.29/2013 menționează că în bugetele pe anul 2014 ale instituțiilor și autorităților publice centrale locale, astfel cum sunt definite prin Legea nr.500/2002, cu modificările și completările ulterioare și, prin Legea nr.273/2006, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de modul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, nu se prevăd sume pentru acordarea de tichete-cadou și tichete de vacanță personalului din cadrul acestora;

- dispozițiile Legii nr.94/2014 de aprobarea OUG nr.8/2009 pentru acordarea tichetelor de vacanță implicit a art.1 alin.2 din OUG nr.8/2009 prin care se prevede acordarea voucherelor de vacanță.

În speță, dreptul apelanților-reclamanți reprezentați de Sindicat, vizează acordarea unei despăgubiri echivalente cu contravaloarea tichetelor de vacanță pentru anii 2012,2013,2014, drept prevăzut prin dispozițiile art.1 alin.2 din OUG nr.8/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Prin modul de redactare a textelor anterior referite, prin precizarea anului pentru care nu se acordă dreptul, coroborat cu aprobarea OUG nr.8/2009, prin Legea nr.94/2014, Curtea apreciază că efectul acestor dispoziții legale vizează exercițiul dreptului la acordarea tichetelor/voucherelor de vacanță, în sensul suspendării acestuia pe perioada anilor 2012, 2013, 2014 și nu existența însăși a acestui drept, reiterată, astfel cum s-a arătat mai sus, prin Legea nr.94/2014 de aprobare a OUG nr.8/2009, prin care dreptul dedus judecătii, a fost instituit.

În opinia instanței, din interpretarea normelor legale enunțate, rezultă că, voința legiuitorului a fost nu aceea de eliminare a beneficiului acordat categoriei salariaților bugetari în cauză la acordarea de tichete/vouchere de vacanță, ci doar de suspendare a acestui drept, pentru anii menționați în textele normative, atât timp, cât, prin actele normative succesive OUG 8/2009, nu s-a prevăzut expres abrogarea lui.

Se reține, în cauză și aspectul dezvoltat de Curtea Constituțională a României în argumentarea Deciziei nr.42/2014 prin care s-a constatat că art.9 din OUG nr.84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și a ordonanței în ansamblul său sunt constituționale, prin care s-a statuat că „deși autoritățile au dreptul de a dispune cu privire la acordarea drepturilor bănești pretinse de autorii excepției de neconstituționalitate, restrângerea ori suspendarea acestor drepturi și în viitor, în condițiile în care textele de lege care le prevăd nu au fost abrogate, ar putea justifica întrebarea dacă aceste drepturi mai există și dacă nu cumva textele de lege care le prevăd au fost în fapt lipsite de eficiență, așa încât, speranța titularilor acestor drepturi, deși are un suport legal, este în realitate lipsită de conținut. Astfel, deși formal limitată în timp, respectiv, vizând durata unui an calendaristic, măsura de suspendare repetată a acestor drepturi, pentru mai mulți ani la rând, ar putea

afecta caracterul previzibil al normelor de lege, creând incertitudine cu privire la existența acestor drepturi”.

În speță, măsura de suspendare a dreptului la tichetele/voucherele de vacanță a fost menținută și pentru anul 2014, prin OUG nr.103/2013, suspendare ce nu poate fi menținută ulterior, câtă vreme dreptul revendicat a fost confirmat și prin Legea nr.94/2014 de aprobare a OUG nr.8/2009 care l-a instituit.

Mentținerea acestei măsuri de suspendare sine die, echivalează în fapt cu suprimarea dreptului, fiind afectată însăși existența acestuia, contrar considerentelor deciziei Curții Constituționale, anterior referite, respectiv a Deciziei nr.77/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție (pentru identitate de argumentare), decizie conform căreia, succesiunea în timp a actelor normative impune a se reține că dreptul se cuvine de la data instituirii lui, producând efecte de la această dată, suspendarea exercițiului acestui drept neputând fi echivalentă cu însăși înlăturarea lui, cât timp, prin nicio dispoziție legală, nu i-a fost înlăturată existența, iar pe de altă parte nu s-a constatat neconstituționalitatea textului normativ ce îl prevedea.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUEMLE LEGII

D I S P U N E:

Admite cererea de sesizare a Î.C.C.J.- completul privind dezlegarea unor chestiuni de drept formulată de apelanții-reclamanți conform dispozițiilor art.519-520 Cod procedură civilă cu rezolvarea de principiu a chestiunii de drept referitoare la dezlegarea modului de interpretare și de aplicare a dispozițiilor art.1 al.2 din OUG nr.8/2009, cu modificările și completările ulterioare, privind dreptul salariaților din instituțiile publice, la acordarea de tichete de vacanță, raportat la dispozițiile art.15 al.2 OUG nr.80/2010, modificată prin Legea nr.283/2011, respectiv, prin OUG 84/2012, art.5 al.2 din OUG nr.29/2013, conform cărora în bugetele instituțiilor locale și centrale pe anii 2012, 2013, 2014 nu se prevăd sume pentru acordarea de tichete/vouchere de vacanță personalului din cadrul acestora în speță, să se stabilească dacă pentru anii anterior referiți, dreptul este efectiv înlăturat sau doar suspendat la nivelul fiecărui an în parte, prin nealocarea sumelor aferente acordării efective a acestui drept.

În baza art.520 al.2 Cod procedură civilă suspendă soluționarea cauzei, până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept anterior menționată.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică de la 09 Noiembrie 2016.

Președinte,
(...)

Judecător,
(...)

Grefier,
(...)